

Temps Ordinari - La Santíssima Trinitat

[Pr 8,22-31](#)

[Rm 5,1-5](#)

[Jn 16,12-15](#)

Diumenge passat, amb la celebració de la Pentecosta acabàvem el cicle litúrgic anual, en el que hem anat considerant els fets salvadors de l'encarnació i el naixement de Jesús, la seva vida i ensenyament, la seva passió i mort, la seva resurrecció i l'enviament del seu Esperit al grup dels creients. I al final ens veiem com obligats a preguntar-nos: ¿quin significat té tot això per a nosaltres? ¿Quin és aquest Déu que se'ns ha comunicat a i ens ha promès salvació a través d'aquesta història de Jesús? **1. ¿Com és el Déu en qui esperem?** I aleshores ens n'adonem que tot el que hem contemplat en l'any litúrgic és la manifestació d'un amor gratuït i salvador de Déu, en el qual hi descobrim quelcom de **la vida de Déu mateix**: El Pare, principi de tota Vida, ens ha enviat el Seu Fill, Vida eterna del Pare comunicada a nosaltres en el temps, per tal que ens deixés per sempre com penyora de la mateixa Vida divina el do de l'Esperit del Pare i del Fill. I, com de sobte, descobrim aquí la riquesa de l'ésser i de la vida de Déu, el qual, com deia un dels primers teòlegs cristians, "essent únic no és solitari", i essent etern no s'ha desentès de la nostra condició temporal, sinó que és eternament en el seui comunitat de vida i d'amor, i ha volgut que nosaltres participéssim de la seva mateixa comunitat de vida i d'amor. **2. "Déu és amor"**. Quan Jesús ens parla de Déu com del seu Pare, o ens diu que el Pare i ell són una mateixa cosa i que qui el veu a ell veu el Pare - textos que hem anat recordant aquest temps pasqual -, o quan ens diu que ell i el Pare ens enviaran el seu Esperit "perquè estigui sempre amb nosaltres", ens aixeca com una punteta del vel que amaga misteri de la vida íntima de Déu i ens revela que Déu no és un ésser clos en una remotesa inassequible, sinó que és una comunitat d'amor que arriba a abocar-se fins a nosaltres. Aquesta és la gran novetat que Crist ens revela sobre Déu: Déu no és només un Absolut, una Causa Primera, una Substància Suprema, que existiria des de sempre com una monada inactiva en solitud eterna avorrida i estèril, sinó que és **una comunitat devida i d'amor**, per la que el Pare, principi fontal de ser i de vida, es dona totalment al Fill, i ambdós, amb un goig inefable, gaudeixen del seu Amor que és l'Esperit de comunitat entre l'un i l'altre. **3. La Trinitat divina no és un enigma lògic-matemàtic, sinó un misteri de comunitat perfecta.** Així, doncs, quan se'ns proposa creure en la Trinitat de Déu no se'ns proposa un misteri cabalístic (com potser de vegades ens havien proposat en una catequesi simplificadora), en el que hauríem d'acceptar que tres es un o un es tres. Se'ns proposa reconèixer la peculiaritat de la vida inefable i infinita de Déu, en la que hi pot haver real alteritat sense divisió, perquè la comunitat de vida és en Déu tan plena, tan total, tan perfecta, que tot el que té el Pare ho comunica al Fill - i per això el Fill és tan Déu com el Pare - i el que ambdós tenen ho gaudeixen com a do comú dels dos en l'Esperit, que participa de la mateixa divinitat del dos. El que se'ns proposa és, senzillament, que **en el principi hi ha la Comunitat**. **4. Quan ésser és donar-se.** El que això ens revela és que, en Déu, **ésser és donar-se**. Contra el que nosaltres sovint pensem, que ésser és autoafirmar-se un mateix en front dels altres i àdhuc contra els altres, podem entrellucar que **l'ésser de Déu és donar-se**. Eternament Déu és com un dinamisme d'autodonació amorosa entre el que anomenem - a falta d'altra paraula - les "persones" divines. I per això Déu pot decidir també donar-se fora d'ell mateix en la creació, atorgant lliure i amorosament als éssers mundans quelcom d'ésser i de vida diferent però semblant a la seva. I, a més, podrà - i voldrà - encara fer-se present ell mateix en el nostre món humà, fent que el qui és comunicació de la vida divina, el Fill, assumeixi una naturalesa humana, i que el do de la mateixa vida divina - l'Esperit - romanguí actiu en nosaltres per vivificar-nos i divinitzar-nos. El que anomenem "la gràcia" és veritable participació de la vida trinitària divina: el do del Pare que ens vol fer fills a través del Fill - fet germà nostre - que ens atorga la vida de l'Esperit, com celebràvem el diumenge passat... **5. El baptisme trinitari i la imatge de la Trinitat divina.** Quan llegim que Jesús envia els seus a batejar tots els pobles "en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant", hem d'entendre, doncs, que no els envia només a practicar un ritu d'eficàcia quasi màgica, sinó que els encomana que portin tots els homes i dones a entrar en el dinamisme de la comunitat trinitària significada per aquests tres noms divins. L'Escriptura ens diu que hem estat fets "a imatge de Déu". El sentit més profund d'això és que som **éssers fets per a la comunitat**, a imatge del Déu-comunitat. El baptisme trinitari vol ser la iniciació a la **comunitat amb Déu** que, essent Amor etern i inefable, ens creà a imatge seva per a la relació amorosa amb Ell; però també iniciació a la **comunitat entre nosaltres**, de manera que entrem així tots en el dinamisme de l'Amor del qual procedim. Per això el missatge de Jesús de part de Déu es redueix al **manament únic i nou de l'amor**. Només complint aquest manament assolim veritablement el nostre destí de ser a **imatge de Déu**. I és així com esperem poder entrar a participar, ja per sempre, en el goig de la comunitat trinitària divina, en el goig de l'amor etern de Déu mateix. Creiem en la Trinitat de Déu, senzillament, estimant-nos com Ell s'estima i com Ell ens estima. Veritablement, en la festa de la Santíssima Trinitat hi podem trobar com una síntesi perfecta de tot el que significa creure en el Déu cristià: El Déu cristià és un Déu-Amor en comunitat interna i eterna, que se'ns manifesta com a tal i que per la vida donada a nosaltres del seu Fill i per la força del seu Esperit-Amor ens interpel·la a viure també nosaltres amb Ell una vida de comunitat.